

רחוק מלהיות בריא. לדעתו, ניתן לסתור את הבעייה בדרך אחת: בתי-חולים איזוריים: או יהיה קשר הדוק יותר בין החולה לבית-החולים, וכך יוכל בית-החור לים לטפל בביראות הסביבה, שעד כה היתה מוזנחת.

בעיית רופאי הספר לא תהיה גם היא קיימת אז. השיטה האיזורית תאפשר לרופאים צעירים וחסרי ניסיון לשרת — במרכז רפואי. שכן המרכז הרפואי יהיה בכל מקום — ולא רק במרכז הארץ.

שני תפקידים. אשר למישרתו הרמה, אומר ד"ר שני: "אני מקווה שלא אעסוק במלאכה זו יותר מכמה שנים. אולי חמש שנים. בגלל מותו הפתאומי של שיבא. יצאתי ממסלול הרפואה הפנימית, שבה התחלתי, וזה מציק לי. מפריעה לי מאוד העובדה שמה שני שנה לא פירסמתי אף עבודה רפואית אחת. אני רוצה לעסוק ב"מחקר. אם אעסוק שנים באדמיניסטרציה, הרי שלא אוכל להקדיש את עצמי למחקר. עד עכשיו נמצאתי בתקופת לימוד בעיות ניהול בתי-החולים. עכשיו אני רוצה לחזור לעבודה מלאה במחלקה פנימית. אין בדעתי לנהל מחלקה. לא אוכל כעת להקדיש את עצמי לשני התפקידים. אני רוצה רק לעבוד כרופא במחלקה." כתוצאה, יוצר מצב מוזר: הממונה על

ליטו להפסיק לחלק דברי דואר רשום מים, התייצב אליעזר בסני הנהלת הד"ר אר, הציע לחלק את המכתבים באופן פרטי. משרד התיקשות קפץ על המצויי אה, הוציא מיכרו — שאליעזר זכה בו. הוא התחייב לחלק את הדואר הרשום בירו שלים תמורת 80 אגורות למכתב.

יעילות + רווח. לראשונה בהיסטוריה הפכה חלוקת המכתבים בארץ ל"ריווחית. שכן מחיר מכתב רשום בדואר ישראל הינו 88 אגורות. ישנם גם מכ"תבים עם אישורי מסירה — שדואר יש"ר אל גובה עבורם 138 אגורות. אליעזר מחלק גם אותם באותן 80 אגורות.

במשך חמישה השבועות בהם מחלק הוא, הספיק אליעזר לחלק 50 אלף מכ"תבים. הוא התגבר על הפיגור שנוצר מפאת שביתת הדוורים — תוך שהוא עובד עם צוות שאינו מגיע לרבע ממיס"פר עובדי משרד התיקשות העוסקים רק במיון מכתבים רשומים. ברשותו של אליעזר עובדים כ-15 צעירים — המבצעים גם את המיון וגם את החלוקה. דווריו של אליעזר עובדים בקבלנות. משתכרים בין 30-40 אגורות למכתב, בתוספת פרמייה. רובם משתכרים בין 60-70 ל"י ליום.

אימפריה קטנה. בשני הדורים קטנים, האחד בקומת קרקע בו נמצא גם משרד השליחויות, השני בקומה השנייה של בית ישן במרכז ירושלים, מנהל אליעזר את האימפריה הקטנה שלו. בשני החדרים הקטנים נערך המיון, הדוורים עצי"מם עוסקים במיון הפנימי שלהם על הריצפה, בחצר. מאוד צנוע, מאוד לא מרשים — ומאוד יעיל וריווחי.

חברה

לילה יקר

ביפו

"זיוה ריב"ו! חכריו דן בן-אמוץ. מחיר התחלתי" — "אני קונה!" קטע אותו איצ'ה ממבוש בזריזות.

דיאלוג זה ייצג כמעט את מלוא ההו-

מנהג דואר-פרטי אליעזר
משמונה אגורות —

ד"ר שני במחלקה — יהיה רופא שיהיה כפוף לו בתפקידו כמנהל בית-החולים. אפשרות זו איננה מדאיגה את ד"ר שני. אותו לא מעניינת המסגרת הפורמלית — אלא רק השגת המטרה.

שרותים

כשרוצים — אפשר

להיות יעילים

דניאל הורוביץ פקח עיניו בתימהון. מולו ניצב צעיר מוקן, לבוש מכנסי ג'ינס ותיק היפי בידו, שמסר לו מכתב רשום.

ההורוביץ לא זכה מעולם לכך שמכ"תביו הרשומים יגיעו אליו לדירתו הירוק שלמית. בקומה החמישית. עד אז, נהג תמיד ללכת לקבלם בסניף הדואר.

מהפיכה. כמו הורוביץ, הופתעו גם ירושלמים רבים אחרים, כאשר בחמשת השבועות האחרונים, זכו לקבל את מכ"תביהם הרשומים בזמן — ובכל קומה. האיש הביא להפכת-תיקשותו זו בבירה הוא משה אליעזר (26), בעל משרד לשלי-היות הד"ר. כאשר דוורי ירושלים החי-

בן-אמוץ מוכר את דיין
15,000, באדישות

בות הגילוי. לדבריו, הוקמה החברה על ידי דן שילון ואהרון להב, עורך מדור הספורט של דבר, לצורך הפקת סרט על כינוס הפועל. שילון קיבל אישור להפקת סרט זה מרשות השידור ולצורך ההפקה הקים את החברה. לדברי הדובר, הודיע שילון על פרישתו מהחברה עוד לפני שלושה חודשים.

העיתונים שמהירו לפרסם את תגובת הדובר לא טרחו לבדקה. היא היתה מרוחקת מאוד מהאמת. האישור שניתן בזמנו על ידי רשות השידור לדן שילון היה לבימוי סרט על כינוס הפועל, ולא להקמת חברה להפקת הסרט. החברה עליה מדובר הוקמה כחודשיים אחרי ש"נשלמה הכנתו של הסרט על כינוס הפועל. והחברה בה היה שותף שילון נרשמה אצל רשם החברות יומיים אחרי התאריך שלפי הודעתו של שילון פרש ממנה.

עוד יותר מזאת — גם ביום מסירת הודעתו של דובר רשות השידור, עדיין היה דן שילון רשום במשרד רושם החברות כחבר מהבעלים והמנהלים בסופל של חברת ההפקות הפרטית רונן.

משום מה לא מצא דובר רשות השידור לנכון להגיב על האשמת העולם הזה, כי שילון החל מעסיק את שותפו בחברת ההפקה הפרטית, כמפיק עצמאי וככתב בתוכניות החדשות של הטלוויזיה שבפיקוחו.

פרשת יבין. בירורי היועץ-המשפטי של רשות השידור סתרו את הודעת דור בר הרשות ואישרו את כל גילויי העולם הזה. רק בעקבות זאת נאלץ דן שילון להודיע לפרקליטו לממש את פרישתו מ"חברה. מנכ"ל הרשות הורה להפסיק את העסקתו של העיתונאי אהרון להב בטל-וויזיה.

בכך הסתיימה פרשת שילון, אולם פרשת החלטות של עובדי הטלוויזיה לא הגיעה אל סיומה. באיזו מידה משפיעות החלטות אלה על שיקול דעתם של עובדי די הטלוויזיה ניתן היה להיווכח לפני שבועיים. הטלוויזיה הישראלית שיגרה צוות לצילום מופע בחירת מלכת-המים שנערך בהיכל התרבות. צוות שלם צילם את המאורע כולו, במיבצע שעלה למשלם המיסים הישראלי כמה מאות ל"י לפחות. אולם הקטעים שצולמו לא הגיעו מעולם לשידור.

כאשר ניסו לברר בטלוויזיה מדוע לא שודר דיווח על הטכס, היתה התשובה: הפילם נשרף. בירור נוסף שנערך גילה כי לא רק שהפילם לא נשרף, אלא ש"עורכי החדשות בטלוויזיה חזו בקטע שצולם, החליטו לבסוף לא להכיליו ב"מהדורת החדשות. בגלל הקשר של העולם הזה למאורע."

לעומת זאת, בעת שנערכה תחרות בחי"רת מלכת-היפי, שידרה הטלוויזיה קטע ארוך מאוד על המופע. את הקטע ערך הקריין חיים יבין, שהיה בעצמו מנחה בשכר באותו מופע מטעם מארגני המופע. האם צריך להבין מכך שהטלוויזיה הישראלית מדווחת על אירועים של בחי"רת מלכות-יפוי רק על שאנשיה מועסקים בשכר באותם אירועים?

כסבתא הוזהרת מאיזור הגלריות ביפו העתיקה, לא הסתפקה בידיעה תיאורטית גרידא. היא רצתה להביא את סאוטבי לישראל.

ניירת עצומה. כדי לעשות זאת — היא נסעה במיוחד למקום עצמו. במשך שבועיים שלמים ערכה בסאוטבי סיור מודרך. כאשר חזרה לארץ, הביאה איתה ניירת עצומה. שכללה את כל החוקים בני מאות השנים, לפיהם מתנהלות המכ"רות הפומביות בסאוטבי, והכריזה באוזני הפרובינציה הנדהמת כי כל מה שהת"רש שטח המכירות הפומביות בארץ עד כה, פשוט לא היה רציני.

הקהל התל-אביבי, בעל התודעה האמ"נותית והתרבותית שהצליח לתפוס מקור מות ישיבה בערב המכירה, היה דווקא מלא רצון טוב והבנת מלוא חשיבותו הרצינית של האירוע. המנחה היה דן בן-אמוץ — ובניגוד לעבר, הוא לא היה יחף, לא מכר חולצות של עצמו, ולא סיפר בדיחות. הוא הכריז על מחיר הת"חלתי של 15,000 ל"י (עבור תמונה של קיקויין) בקור-רוח קלאסי, ובהבעת פנים רוצנת.

רבבות ל"י כלידה. הקהל היה גם הוא ברמה אירופית הולמת: אנשים הור ציאו עשרות אלפי לירות — בלי לומר מילה (במכירה נוסח סאוטבי אסור לדבר — מותר רק להצביע), ושמרו על שלוה אפסית אפילו לנוכה יצירות מקוריות של דאלי או יוסל ברגנר.

במכירה הוצגו תמונות של דאלי, לבנון, שובל, תומרקין; פריטי סיפורת עתיקה, כרכים נדירים, כמו כתבי ז'ובר טינסקי ברוסית או תנ"ך שלם בהוצאת זעירא.

רק כאשר הגיע משה דיין למכירה (בעזרת מיכחלו האדיב של ליטבינובס"קי ובמחיר של 6,600 ל"י) נימחקה התבעה האנגלית הצוננת מן הפנים. הגיב איצ'ה ממבוש: "כמה יעלה לי ראש ב"אותו גודל של ספירי" התעניין.

מנגנון

חלטות

בטלוויזיה

לא חלפו 24 שעות מהופעת גיליון העולם הזה (1777), בו פורסמו הגילויים על שערוויית חברת ההפקה הפרטית, בה היה שותף מנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה, דן שילון, ומנכ"ל רשות השידור נאלץ להגיב עליהם במסיבת עיתור גאים שקיים עם כתבי הטלוויזיה בירור שלים. מאחר והפירסום היה בבחינת פרי"תעה גם לגבי המנכ"ל עצמו, הוא הסתפק בתגובה דיפלומטית שכללה את הטיעון: "הידיעה מעוררת בעייה עקרונית, הן מבחינה עקרונית והן מבחינת האינטרס של רשות השידור." יחד עם זה הודיע אלמוג, כי ימסור את הפרשה לבדיקת היועץ-המשפטי של רשות השידור.

עוד באותו יום פירסם דובר רשות השידור הודעה שניסתה להמעיט מחשי-